

2003

1

-SCOOP

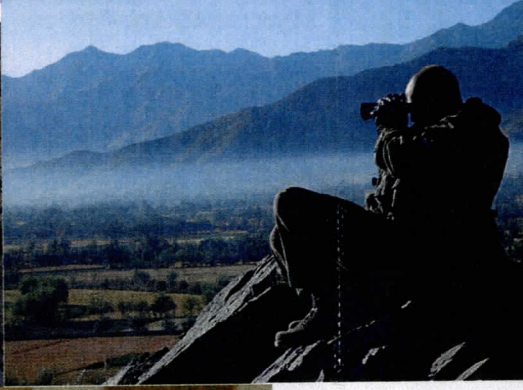
INC

-SCOOP is een uitgave van 101 MIPel

Maart 2003

MACEDONIE

ISAF

MACEDONIË:

NEDERLAND SLUIT "TASK FORCE FOX" MACEDONIË WAARDIG AF 3

AFGHANISTAN:

AFGHANISTAN, DE HUIDIGE SITUATIE 8

VOORWOORD:

Na de "Closing Ceremony" op 14 december 2002 eindigde de missie "Amber Fox" en daarmee ook de aanwezigheid en taakstelling van "Task Force Fox (TFF)" in Macedonië.

De U wel bekende Adj Lex Schuijl, schrijver van menig artikel in de Infoscoop, doet U verslag van zijn ervaringen tijdens zijn bijdrage aan deze missie.

Inmiddels heeft Nederland samen met Duitsland het commando overgenomen van de International Security Assistance Force (ISAF) in Afghanistan. Ongeveer 640 Nederlandse militairen zetten zich in voor het verbeteren van de veiligheidssituatie in en rond Kaboel.

Wat speelt er op dit moment eigenlijk nog in Afghanistan? Tint drs Yvette Haandrikman geeft in haar artikel "Afghanistan: de huidige situatie" een overzicht van de stand van zaken.

C-101 Mipel
Majoor M.J.D. Scholten

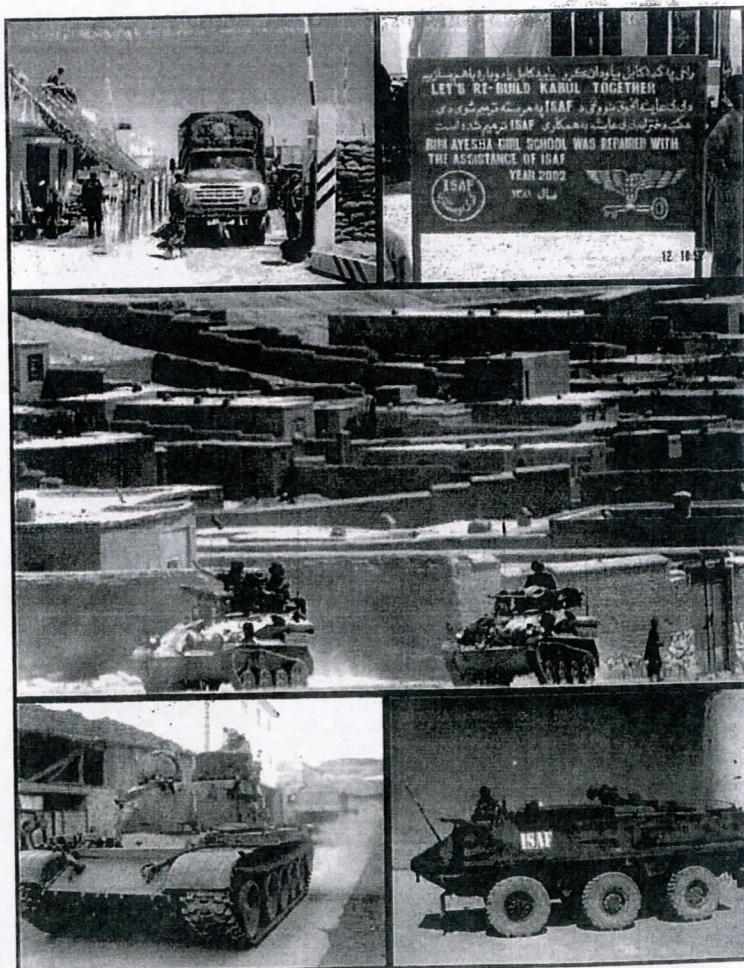
COLOFON

INFO-SCOOP is een uitgave van
101 MILITAIRE INLICHTINGEN-PELTON

Adres:

Simon Stevinkazerne,
MPC 41A, postbus 9012,
6710 HC Ede.
Telefoon: 0318-683050/683023
Redactie: Maj Scholten, Sgt1 Veenbrink,
Red./Lay-out/Opmaak: Sgt1 Veenbrink,
Kpl Hooper.

INFO-SCOOP wordt verzonden aan die instanties welke functioneel belang hebben bij actuele informatie. De inhoud van de INFO-SCOOP is volledig samengesteld uit open bronnen. Overname uit deze publicatie is toegestaan mits de bron wordt vermeld. Indien uw adres is gewijzigd, gelieve dit door te geven aan Hfd-Repro, Sgt1 Veenbrink. (zie bovenstaand adres of telefonisch 0318-683023 en MDTN *06-678-83023)

NEDERLAND SLUIT 'TASK FORCE FOX' WAARDIG AF

AOO LEX SCHUIJL

Inleiding

Komt er een vervolgmisssie om de fragiele veiligheidssituatie te monitoren? Hoe is de samenwerking binnen de huidige regeringscoalitie van SDSM, LDP en de BDI van Alija Ahmeti? Is de aanwezigheid van voormalige UCK(M) leiders in het parlement inmiddels door de overwegend Slavisch-Macedonische (SlavMacedonische) bevolking geaccepteerd en heeft Ahmeti zijn gezicht al in het parlement laten zien? Tenslotte de vraag of Macedonië erin zal slagen uit het economische moeras te kruipen. In dit afsluitende artikel wordt nader op deze vragen ingegaan.

Aoo Lex Schuijl

(uitgezonden in het kader van Amber Fox-TFF van 11 juni 2002 tm 18 december 2002)

HQ Task Force Fox

MISSIE AMBER FOX

De Nederlandse bijdrage aan de vredesmissie 'Task Force Fox' (TFF) mag als een van de meest geslaagde vredesmissies worden beschouwd. Dit is niet alleen een constatering van Nederlandse zijde, maar dit werd ook door de Internationale Gemeenschap (IG) onderkend. Op 6 juli 2001 slaagde de IG erin om een 'staakt-het-vuren' tussen de etnisch-Albanese (eAlbanese) strijders UCK(M) en de Macedonische regering te bewerkstelligen. Nadat het Ohrid akkoord op 13 augustus 2001 was ondertekend, startte de NAVO in september 2001 met de operatie 'Essential Harvest'. Deze operatie diende het vredesproces te ondersteunen. Dit resulteerde in de navolgende doelstelling: de ontbinding en ontwapening van het UCK(M) en de inbeslagname en vernietiging van de wapens van het UCK(M). Deze door Alija Ahmeti geleide eAlbanese strijders hebben zich hiermee

geconformeerd aan de eisen van de IG. De NAVO vervolgde de missie in oktober van datzelfde jaar met de operatie Amber Fox waarvan TFF deel van uit maakte met Duitsland als 'lead nation'. TFF was een eenheid bestaande uit ruim 750 militairen uit tien verschillende landen met als taken het ondersteunen van de internationale waarnemers van de OVSE en de EUMM met inlichtingen, medische ondersteuning en indien noodzakelijk hun evacuatie. Hierdoor hoopte TFF indirect bij te dragen aan een betere veiligheids-situatie.

Overigens werd het beschermen van de waarnemers in nauwe samenspraak met de Macedonische regering uitgevoerd, omdat zij als eerste verantwoordelijk was voor de veiligheid van die waarnemers. Nederland nam als 'lead nation' het commando op 26 juni 2002 van de Duitsers over.

Hiertoe leverde men ruim 400 militairen, waarbij het merendeel afkomstig was van de 41 Gemechaniseerde Brigade. Naast een staf leverde Nederland 6 (van de 31) 'Field Liaison Teams' (FLT), speciale teams t.b.v. de ondersteuning en begeleiding van de waarnemers. Overige deelnemende landen waren: België, Duitsland, Griekenland, Frankrijk, Denemarken, Portugal, Spanje, Italië, Polen en Turkije.

POLITIEK

VERKIEZINGEN

Zowel het eAlbanese alsmede het SlavMacedonische electoraat merkten tijdens het uitbrengen van hun stem, de aanwezigheid van de internationale en militaire waarnemers op. Op de verkiezingsdag (15 september 2002) was dit aantal tot een kleine duizend personen uitgebreid. Al rijdend door het land konden de rijen kiezers ordentelijk bij de verkiezingsbureaus zien staan. Er werden geen rellen, demonstraties of intimidaties waargenomen. Uiteraard werd er van nationalistische zijde gepoogd de verkiezingsuitslag te manipuleren.

Door de attentheid en zichtbare aanwezigheid van waarnemers en TFF werd dit snel de kop ingedrukt. De kiezers maakten gebruik van de gecreëerde rust en veiligheid en dit resulteerde in het relatief hoge opkomstpercentage (73.15%). Na de verkiezingen rees de vraag of de SlavMacedonische parlementariërs hun eAlbanese collega's constructief zouden betrekken in de wederopbouw van het economisch zieltogende Macedonië. Met name de veiligheidsaspecten (misdaadbestrijding, corruptieaanpak, politiehervorming) vragen een gezamenlijke aanpak. Dit heeft alleen een kans van slagen wanneer de SlavMacedonische politici bereid zijn hun eAlbanese collegae hen in alle politieke handelingen te betrekken. Het ziet er naar uit dat de SDSM de participatie van de BDI heeft erkend. Verschillende SDSM politici hebben inmiddels hun eAlbanese collegae in hun besluitvorming betrokken. Het verzet jegens enkele voormalige UCK(M) schijnt te zijn opgeheven.

VMRO-DPMNE

De belangrijkste oppositiepartij, VMRO-DPMNE (SlavMacedonisch), heeft na een boycot van ca. twee maanden besloten om weer in het parlement te verschijnen. De nationalistische partij woonde 23 januari voor het eerst sinds de verkiezingsnederlaag een parlementszitting bij. Uit onvrede met de aanwezigheid van 'terroristen' (BDI) in het parlement had de partij na de regeringsdeelname van de BDI eerder besloten de zittingen te boycotten. In een eerder stadium werd tijdens een partijcongres van de VMRO-DPMNE een nieuwe vice-voorzitter gekozen. Het betreft de voormalige minister van Financiën Nikola Gruevski. Tevens werd een nieuw partijpresidium met een aantal onbekende partijleden opgenomen.¹ De positie van partijleider Ljubco Georgievski (hardliner en ex-premier) stond hieroverigens niet ter discussie. Zijn retoriek t.o.v. de eAlbanese 'terroristen' vond veel medestanders binnen de partij. Of ook de huidige (VMRO-DPMNE!) president Trajkovski aan kan blijven, laat zich

Partij	Inhoud	Zetels
Coalitie 'For Macedonia Together'		60
-SDSM (SlavMacedonisch)	ex-communisten-nu gematigd	
-LDP (SlavMacedonisch)	liberaal	
-splinterpartijen (Turken, Roma's, Bosniacs, Serven)	etnisch	
Coalitie 'VMRO'		33
-VMRO-DPMNE (SlavMacedonisch)	nationalistisch	
-LP (SlavMacedonisch)	liberaal-gematigd	
BDI (DUI) (eAlbanees)	gematigd	16
PDSH (DPA) (eAlbanees)	radicaal	7
PPD (PDP) (eAlbanees)	gematigd	2

eAlbanese wijk Tetovo tijdens de verkiezingen

nog gezien. Vooral zijn 'te toegeevende houding m.b.t. de etnisch-Albanese eisen' en de bemoeienissen van de IG met de politieke situatie in Macedonië, hebben geleid tot onbegrip en weerstand binnen de partij.

Zijn positie hangt feitelijk af van de uitkomst van de strijd tussen de relatief gematigde en de radicaal-nationalistische vleugel binnen de partij.

LIBERAL PARTY - LP

Ook aan de obstructie van de Liberale Partij lijkt een einde te zijn gekomen². Net als haar voormalige coalitiepartner VMRO-DPMNE, had de LP de aanwezigheid van Ahmeti's BDI in het parlement aangegrepen om haar ongenoegen kenbaar te maken. Nu lijkt de partij haar

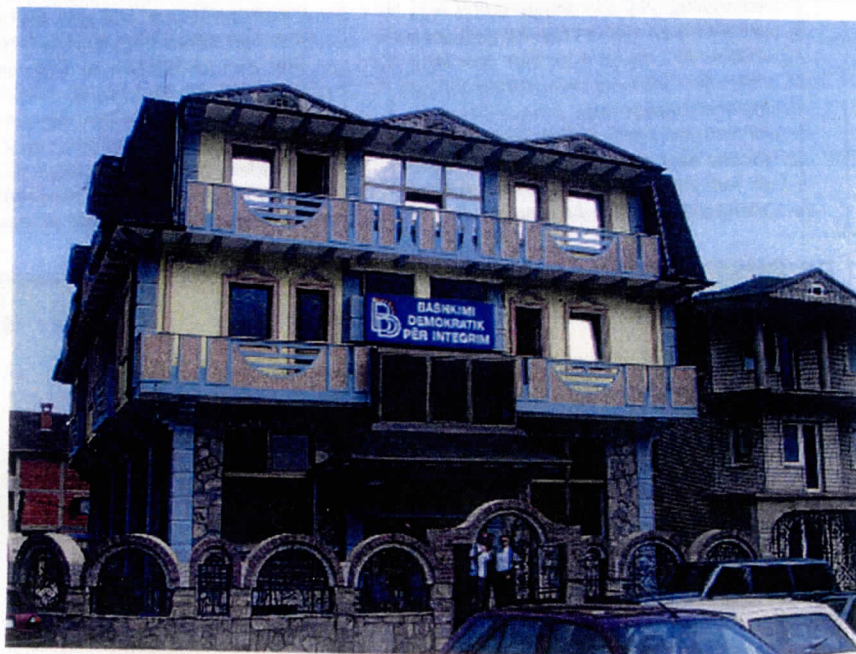
standpunt te hebben gewijzigd: zij heeft bekend gemaakt dat zij weer aan het politieke front zal verschijnen teneinde het democratiseringsproces te bewaken.

BDI

Na de verkiezingen bleek dat het eAlbanese deel van de bevolking massaal haar vertrouwen had uitgesproken in de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritim) van hun voorvechter Alija Ahmeti. Desondanks zag het er lang naar uit dat haar politiek leider, Alija Ahmeti, geen gebruik zou willen of kunnen maken van zijn positie in het Macedonische parlement.

Net als de eveneens op de Amerikaanse 'black list' voorkomende tweede man van het voormalige UCK(M), Vasliu Veliu, werd

ook zijn aanwezigheid niet door de SlavMacedonische bevolking op prijs gesteld. De coalitiepartner van de BDI, de SDSM, had aanvankelijk grote moeite met de uit het UCK(M) voortgekomen politieke partij. Het probleem was dat men de SlavMacedonische kiezers niet tegen zich in het harnas wilde jagen door de eAlbanezers teveel tegemoet te komen. Een (te) snelle aanvaarding van voormalige UCK leiders binnen het parlement was voor haar achterban onacceptabel. Over elke voor een regeringspost voorgedragen BDI kandidaat werd gedebatteerd en gediscussieerd. Dit leidde tot pijnlijke situaties, niet alleen voor de SDSM maar zeker ook voor de BDI en haar achterban. De voormalige UCK(M) strijders en de commandanten zagen hun strijd voor gelijkberechtiging niet of nauwelijks ingevuld. De voormalige commandanten kwamen niet voor een belangrijke post in aanmerking en dit leidde meer en meer tot frustraties en dus verzet. In hun plaats werden relatief onbekende Albanezers in de regeringsformatie van de BDI opgenomen. Dit feit zou de leiderspositie van voorman Ahmeti in gevaar kunnen brengen en tot gevaarlijke situaties (machtsvacuüm) kunnen leiden. Enkele commandanten uitten openlijk hun kritiek op Ahmeti. Hierdoor moest Ahmeti laveren tussen de ontevreden commandanten en de SlavMacedonische coalitiepartners. In dit proces speelde de IG uiteindelijk een belangrijke rol door de partijen tot elkaar te brengen. Ahmeti slaagde er uiteindelijk in om de commandanten een alternatief te bieden (in elk geval een functie) en hun verzet wat te naar de achtergrond te drukken. Om een ander probleem op te lossen, namelijk het gemis aan regeringservaring, loste hij op door enkele geroutineerde politici uit andere eAlbanese politieke partijen een ministerspost aan te bieden. Twee ministers zijn afkomstig uit de voormalige eAlbanese regeringspartij PPD.

Tetovo: Hoofdkwartier BDI

AHMETI

Na diverse toezeggingen is Ahmeti op 19 december 2002 daadwerkelijk voor het eerst in het Macedonische parlement verschenen. Sinds de verkiezingen was dit zijn eerste openbare optreden. Eerdere toezeggingen werden door aangekondigde aanslagen en hevig verzet binnen de coalitiepartner SDSM niet nagekomen. Ook de voormalig financieel expert binnen het UCK(M), Vasliu Veliu en Gzim Ostreni (militair leider) volgden Ahmeti in zijn gang naar het parlement. Ofschoon deze drie eAlbanezers aan het UCK(M) waren verbonden en tegenwoordig de weg van een politieke oplossing hebben gekozen is hen nog steeds geen volledige amnestie verleend. Het is inmiddels gebleken dat de BDI en haar integratie-programma kan bogen op het grootste deel van het eAlbanese electoraat (144.000 stemmen). Dit leverde de BDI zestien zetels in het parlement en vijf ministersposten op. Wanneer Ahmeti het bijwonen van een parlementsitting blijvend zou zijn onthouden, zou dit voor zijn achterban onverteenbaar zijn geweest.

Ahmeti in het parlement

Dit zou bij hen zijn overgekomen als een teken van onwil van SlavMacedonische zijde om hun politiek leider te accepteren, de facto een verbetering van hun achtergestelde situatie te blokkeren. Bovendien twijfelen ex-commandanten aan Ahmeti's daadkracht. Zij vrezen het uitblijven van de verwezenlijking van rechten (Ohrid) waarvoor zij tijdens het conflict hun levens hebben ingezet. Het grote gevaar schuilt hierin dat men Ahmeti de rug toekeert en daarmee ook de politieke oplossing van het conflict. Een besluit om de wapens opnieuw op te pakken zou de volgende stap betekenen. Een nieuwe confrontatie met het Macedonische leger zou daarmee een feit zijn.

ontevreden 'Lavovi' acties.

Met demonstraties, wegblokkades en intensief overleg met SlavMacedonische regeringsvertegenwoordigers uitten de 'Lavovi' hun ongenoegen. Op 27 januari jl. maakte de minister van Binnenlandse Zaken, Hari Kostov (SDSM) bekend dat er een compromis was bereikt. De uit vier bataljons bestaande eenheid zal niet in haar geheel worden opgeheven. De 'Lavovi' zullen worden getransformeerd tot een 'anti-terrorisme' eenheid waarvan de vermoedelijke sterkte rond de 600 zal komen te liggen. Deze anti-terrorisme eenheid zal worden samengesteld uit personen zonder een crimineel verleden en zonder enige verdenking van het begaan van oorlogsmisdaden³.

Dit besluit werd overigens niet door de BDI verworpen en zal zeker binnen de eAlbanese aanhang op onbegrip en weerstand stuiten. Vanuit hun zienswijze heeft deze eenheid misdaden jegens de eAlbanese bevolking begaan. Vooral de voormalige UCK(M) commandanten zullen dit besluit als onacceptabel ervaren. Hoe de BDI deze beslissing aan haar achterban duidelijk wil maken zonder haar gezicht te verliezen, is nog onduidelijk. Een mogelijkheid is hen te wijzen op de progressie die de BDI gemaakt heeft op het gebied van de

Logo Lavovi (Lions)

integratie. Een succes voor dit punt uit het partijprogramma van de BDI is de aanname van een twintigtal eAlbanese rekruten voor een militaire opleiding bij de 1e Infanterie Brigade 'Scorpions' (elite eenheid binnen het Macedonische leger - ARM). Al eerder werden eAlbanese onderofficieren bij deze eenheid in dienst genomen.

MILITAIR

LIONS - 'LAVOVI'

Naar aanleiding van eerder gepubliceerde artikelen (zie o.a. Infoscoop december 2002) een beschouwing omtrent de huidige situatie van de omstreden politie-eenheid 'Lavovi'.

Tijdens het conflict werden de 'Lavovi' door de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken Boskovski (hard-liner) ingezet om de eAlbanese weerstandsnesten uit te schakelen. Hierbij werd excessief geweld gebruikt. Dorpen zoals Slupcane en Matecje werden zwaar onder vuur genomen en huizen willekeurig doorzocht. Na de beëindiging van het conflict en de installering van een nieuwe regering werd (zoals vastgelegd in het Akkoord van Ohrid) overeen gekomen deze eenheid in haar geheel te ontbinden. Dit had als gevolg dat vooruitlopend op hun ontslag hun lonen niet meer werden uitbetaald. Binnen de 'Lavovi' zijn echter in tegenstelling tot eerder genoemd deel van de eenheid ook regulier opgeleide onderdelen. Een bataljon bestaat uit goed getrainde, opgeleide en gedisciplineerde politiemensen. Nadat het besluit door het Ministerie van Binnenlandse Zaken was bekendgemaakt, voerden de ongeruste en

Achter T. Arifi; Alya Ahmeti en V. Velju

Een goed opgeleide eenheid
Lions

Een eerste succes voor de BDI, die integratie op een hoog plan heeft staan. Tenslotte zou Ahmeti de kiezers voor kunnen houden dat zijn partij er toch maar in is geslaagd om niet-Albanesen binnen de BDI te halen. Niet eerder traden SlavMacedoniërs tot een eAlbanese politieke partij toe.

TOEKOMSTPERSPECTIEVEN

Hoewel de Macedonische regering een voorkeur had voor een voortzetting van de zojuist beëindigde NAVO missie met Nederlandse eenheden, besloot de IG om de aanwezigheid in Macedonië te continueren met de vervolgmisssie 'Operation Allied Harmony'. Deze NAVO-geleide missie bestaat uit ca. 400 man. Tijdens een ontmoeting tussen de secretaris-generaal van de NAVO, George Robertson, en president Trajkovski is overeen gekomen dat het mandaat van Allied Harmony zal in 2003 worden verlengd. Dit mandaat eindigt in juni en zal dan door troepen onder de vlag van de EU worden gecontinueerd. De EU vertegenwoordiger in Macedonië, Alexis Bruns verklaarde dat de EU 400 militairen zal leveren. Deze zullen in 22 militaire liaison teams en 4 zwaarder bewapende units worden ingezet. De NAVO zal

overigens in Macedonië vertegenwoordigd blijven om de regering op politiek en militair (reorganisatie ARM) gebied bij te staan⁴.

ILLEGALE WAPENS

Een stap in de goede richting is de bekendmaking van de regering om midden dit jaar met een plan te komen om de grote hoeveelheid illegale wapens in te nemen⁵. Hiertoe dient de regering eerst een comité (naar verluidt de 'National Committee to co-ordinate the process and legislation on arms possession') aan te stellen die de legalisatie in kaart gaat brengen. Vervolgens dienen de illegale wapens (volgens onbevestigde bronnen ruim 600.000 stuks) uit de roulatie te worden genomen. De operatie zal tenminste 18 maanden in beslag gaan nemen.

IMPLEMENTATIE OHRIDAKKOORD

Begin februari⁶ maakte de Macedonische regering bekend dat er een concreet plan is ontwikkeld om de implementatie van het Ohrid akkoord uit te gaan voeren. Het plan bestaat uit drie delen:

- wijze van uitvoering
- procedures voor de decentralisatie van bevoegdheden van het gezag (lokaal zelfbestuur)
- realiseren van een evenredige vertegenwoordiging van alle etnische bevolkingsgroepen in openbare besturen.

In het plan wordt verder een termijn genoemd waarbinnen een 90 tal wetswijzigingen dienen te worden goedgekeurd. Een van de belangrijkste wetswijzigingen is de Wet op de Paspoorten.

Overige belangrijke hangijzers zijn het toestaan van het bezigen van taalgebruik anders dan het Macedonisch (Albanees), nationale symbolen (vlag, volkslied) en basis- en voortgezet onderwijs (gemengd onderwijs). Hiermee geeft de regering in elk geval gehoor aan de wensen van de IG, zoals vastgelegd in het Ohrid akkoord.

SG Robertson en president Trajkovski

CRIMINALITEIT

Het bestrijden van de criminele bendes, die onder de paraplu opereren van vermeende eAlbanese 'vrijheidsstrijders', zal veel energie vragen. Nadat het UCK(M) zich had laten ontwapenen en ontbinden, bleek dat verschillende ex-strijders zich niet aan het akkoord wilden binden. Zij verzetten zich tegen de politiek oplossing die Ahmeti voorstaat. Een van die groeperingen is de zogenaamde ANA (Albanian National Army, of volgens de Albanese afkorting AKSh). Begin februari 2003 maakte de ANA bekend dat zij het akkoord verwerpen en Ahmeti en zijn BDI als 'verraders van de Albanese zaak' beschouwt⁸. De ANA beweert dat zij zich momenteel in de omgeving van Tetovo en de bergen rond Skopje bezighoudt met de rekrutering van potentiële strijders. Hiertoe wordt op dit moment gelden ingezameld die ertoe moeten leiden in het voorjaar met een 'lente-offensief' te kunnen starten. Het is de vraag in hoeverre deze beweging op steun van de eAlbanese bevolking kan rekenen. Dit zal zeker afhangen van de voortgang die de BDI boekt in het verwezenlijken van de gedane beloften m.b.t. integratie en gelijkberechtiging.

ECONOMIE

Dat Macedonië niet in een rooskleurige economische situatie verkeert, is het intrappen van een open deur. Zo heeft de (EU) hulporganisatie 'Humanitarian Aid Office of the European Commission' (ECHO) besloten haar programma in Macedonië te beëindigen⁹. Tussen 1993 en 2003 heeft deze hulporganisatie meer dan € 110 miljoen in projecten als gezondheidszorg, drinkwater, de opvang van vluchtelingen en wederopbouw in Macedonië besteed. Na de beëindiging van het conflict en de inmiddels relatief stabiele situatie, is een voortzetting niet langer noodzakelijk.

Dit houdt in dat de Macedonische regering nu afhankelijk is van financiële hulp van het Internationale Monetaire Fonds (IMF). Minister van Arbeid en Sociale Zaken, Jovan Manasievski liet weten dat de onderhandelingen met de IMF reeds zijn aangevangen¹⁰. Momenteel zijn ongeveer 82.000 gezinnen financieel van staatssteun afhankelijk. Bijna een vierde van de bevolking van 2 miljoen leeft onder de armoedegrens. Tijdens het conflict had de toenmalige regering een extra belasting van 1% (war tax) aan de toch al aan de kwakkelende bedrijven opgelegd.

Mac. tank door UCK (M) uitgeschakeld

Uit deze opbrengsten (geschat op \$ 108 miljoen) werd oorlogstuig (tanks, gevechtsheli's en jagers) aangeschaft. Deze extra belasting is inmiddels weer ingetrokken. Volgens de huidige Minister van Financiën, Peter Gosev, is de financiële situatie slechter dan hij voor zijn het aantreden had verwacht. Het tekort bedraagt momenteel globaal \$ 140 miljoen. Na de verkiezingen bleek verder dat de vorige regering het land had opgezaald met grote tekorten op het komende budgettaire jaar had opgezaald. Dit alles maakt het voor de huidige regering niet gemakkelijk het land zelfstandig uit het diepe dal te halen. De regering hoopt op steun van met name de VS en de EU in de vorm van kwijtscheldingen en uitstel van achterstallige betalingen. Tenslotte is er alles aan gelegen om z.s.m aan de eisen van het IMF te voldoen. Wanneer men hierin slaagt, kan het van de EU op financiële steun ter grootte van \$ 46 miljoen rekenen¹¹. In het geval van een falen, krijgt de regering te maken met een algehele staking. Dit dreigement werd onlangs door de vakvereniging SSM geuit. Volgens SSM voorman Muratovski zijn de voorbereidingen hiertoe reeds getroffen.

TOT BESLUIT

Het moge duidelijk zijn dat na de totstandkoming van een relatief stabiele veiligheidssituatie, nu de beurt is aan de Macedonische regering. De afgelopen verkiezingen behoren tot de meest vrij en democratisch verlopen verkiezingen, sinds de onafhankelijkheid (1991) van Macedonië. De regering zal er alles aan gelegen zijn aan de wensen van het IMF tegemoet te komen.

Ook aan de uitvoering van het Ohrid akkoord wordt hard gewerkt, temeer omdat dit een belangrijke stap richting van de EU en de NAVO zou kunnen betekenen.

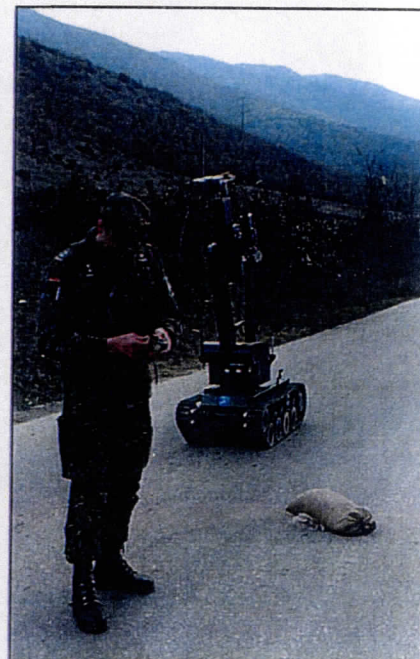
GE demining

Essentieel zijn factoren als misdadbestrijding (vooral in de eAlbanese gebieden), corruptie en werkgelegenheid. De aanwezigheid van de IG (momenteel 80 monitoren van de OVSE en 20 van de EU¹²) zal de bovenstaande punten van aanpak, zeker een positieve wending geven. Dit zou de bekroning kunnen zijn van de Nederlandse bijdrage aan de vredesmissie AMBER FOX.

- 1 Macedonian Information Agency
- 2 Southeast European Times
- 3 Institute for War & Peace reporting
- 4 Southeast European Times 03-02-03
- 5 Southeast European Times
- 6 Southeast European Times (Utrinski Vesnik 03-02-03)
- 7 Macedonian Information Agency (05-02-03)
- 8 Jane's Intelligence Digest 07-02-03
- 9 IWPR Balkan Crisis Report 07-02-03
- 10 External Relations – South Eastern Europe 31-01-03
- 11 Balkan Report RFE 20-12-02
- 12 RFE/RL Newslin 09-12-02
- 13 United States Institute of Peace – Special Report november 2002

Door ARM beschoten eAlbanese dorp Matejce

GE demining

AFGHANISTAN: DE HUIDIGE SITUATIE

TLN DRS. Y. HAANDRIKMAN

Voorwoord:

Zijn er nog krijgsheren actief, hoe gaat het met de wederopbouw en hoe stabiel is de regering van de nieuwe president Karzai? In dit overzichtsartikel wordt hier uitgebreid op ingegaan. Na een algemene inleiding komen achtereenvolgens aan bod de politieke en de militaire situatie, de diverse krijgsheren (en hun milities) die in Afghanistan actief zijn, de stand van zaken met betrekking tot vluchtelingen en tot slot de economie.

INLEIDING

Afghanistan is vijftien keer zo groot als Nederland en grenst aan China, Pakistan, Iran en de voormalige Sovjetrepublieken Tadzjikistan, Turkmenistan en Oezbekistan. Er wonen ongeveer 27 miljoen mensen met een grote verscheidenheid aan etnische achtergronden. De belangrijkste groeperingen zijn de Pashtun of Pathanen (38% van de bevolking), de Tadzjiek (25%), de Hazara (19%) en de Oezbeken (6%). Op bijgevoegde

kaart (blz 9) is te zien hoe deze verdeeld zijn over het land. De aanwezigheid van de vredesmacht ISAF vloeit voort uit het Akkoord van Bonn, dat in december 2001 door verschillende krijgsheren en groeperingen werd getekend na de overwinning op de Taliban. In dit akkoord werd ook vastgelegd hoe Afghanistan politiek bestuurd moet worden tot de verkiezingen in 2004, maar daarover later meer. De taak van ISAF is het overgangsproces te begeleiden en bij te dragen aan de veiligheid in en rond Kaboel.

Kaart van Afghanistan en zijn buurlanden

De belangrijke bevolkingsgroepen

werd vervolgens in Bonn een grote vredesconferentie gehouden, waarbij o.a. werd bepaald hoe Afghanistan er op politiek gebied uit zou moeten zien. Op 22 december werd een interimregering geïnstalleerd onder leiding van Hamid Karzai. Bij de samenstelling van de regering moest rekening gehouden worden met een groot aantal gevoeligheden. Zo dienden alle belangrijke bevolkingsgroepen (Pashtun, Tadjieken, Oezbeken en Hazara) vertegenwoordigd te zijn, maar ook moesten meerdere (voormalige) krijgsheren tevreden gesteld worden.

LOYA YIRGA

Om er voor te zorgen dat de Afghanen enige inspraak hadden in het bestuur van hun land, werd besloten een zogenaamde Loya Jirga te houden. Een Loya Jirga is een grote vergadering met vertegenwoordigers uit alle groepen van de bevolking, die onregelmatig plaatsvindt wanneer de situatie dit vereist. De deelnemers zijn niet alleen politici, maar ook stamhoofden, geestelijk leiders,

ISAF dient niet verward te worden met de Amerikaanse Operatie Enduring Freedom (OEF). Sinds oktober 2001 voert de VS deze operatie tegen elementen van Al Qaeda en de Taliban als onderdeel van de strijd tegen het terrorisme. Tot op de dag van vandaag zijn in het hele land Amerikaanse militairen actief binnen het kader van OEF. Zij worden hierbij o.a. ondersteund door Nederlandse F-16's vanuit Kirgizië.

POLITIEK EN VOORGESCHIEDENIS

In de jaren zeventig kende Afghanistan een min of meer communistische bewind, dat buiten Kaboel echter weinig invloed kon uitoefenen en veel tegenstand ondervond. Om deze regering te steunen hebben sovjettroepen van 1979 tot 1989 Afghanistan bezet gehouden. Nadat de toenmalig Sovjetunie zich teruggetrokken had, brak overal in het land een machtsstrijd uit tussen diverse krijgsheren en groeperingen. Deze onrust bleef jaren voortduren en in 1994 en 1995 hebben de zogenaamde Taliban daar handig gebruik van gemaakt door middels een militaire campagne vrijwel het hele land te veroveren.

TALIBAN

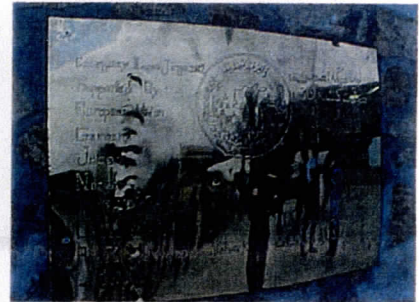
Taliban betekent letterlijk religieuze student. Deze groepering bestond dan ook hoofdzakelijk uit mannen (Pashtun) die opgeleid waren aan islamitische scholen (madrassa's) in Pakistan. Voor Afgaanse vluchtelingen in Pakistan waren deze madrassa's vaak de enige manier om een vorm van opleiding te volgen. Aan deze scholen werd echter voornamelijk les gegeven in de fundamentalistische islam. Jonge Afgaanse vluchtelingen die hier hun radicale denkbeelden ontwikkelden verenigden zich in de Taliban, die er naar streefden om hun streng islamitische leefwijze in heel Afghanistan te verspreiden.

Tot eind 2001 zijn de Taliban er inderdaad grotendeels in geslaagd om Afghanistan zowel politiek als militair te beheersen.

Talibanstrijders

Anti-Taliban troepen, verenigd in de Noordelijke Alliantie (NA), slaagden er met steun van de VS in november 2001 in de Taliban te verdrijven. Onder leiding van de Verenigde Naties

Gedenkplaat Loya Jirga

wetenschappers etc. Daarnaast zijn er een aantal speciale afgevaardigden van bijvoorbeeld vrouwen en vluchtelingen. De Loya Jirga is al eeuwenoud: de eerste vond reeds plaats in 1411. Het is het enige politieke proces dat door alle etnische groeperingen in het land gesteund en geaccepteerd wordt. In juni 2001 is tijdens zo'n Loya Jirga een nieuwe overgangsregering gekozen en Hamid Karzai is benoemd tot president

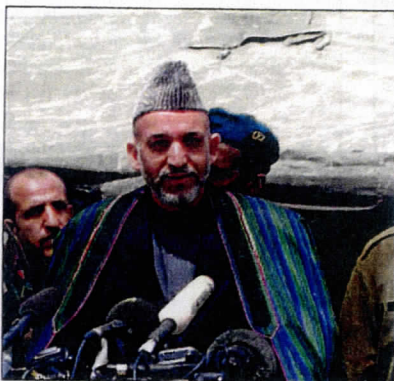

Noordelijke Alliantie

van het land. Deze regering zal een flink aantal zaken op politiek gebied moeten realiseren. Zo moet er een compleet nieuwe grondwet voor Afghanistan opgesteld worden. Eind dit jaar zal deze grondwet tijdens een constitutionele Loya Jirga aangenomen moeten worden. In 2004 zullen tenslotte algemene verkiezingen plaatsvinden.

OVERGANGSREGERING

Zoals gezegd is Hamid Karzai president geworden. Karzai is een Pashtun en komt oorspronkelijk uit de omgeving van Kandahar in het zuiden van Afghanistan. Daar is hij de leider van de zogenaamde Popolzai-stam, die uit zo'n 500.000 Pashtun bestaat. Karzai heeft gestudeerd in India en heeft ook daarna veel tijd in het buitenland doorgebracht. O.a. vanuit Pakistan steunde hij de mujahedin-groeperingen die tegen de Taliban streden. Karzai heeft een aantal

Hamid Karzai

vice-presidenten, die afkomstig zijn uit de grootste bevolkingsgroepen.

De minister van defensie is Mohammed Fahim (ook wel bekend als Fahim Khan), een Tadzjiek. Hij heeft met zijn militie meegestreden in de Noordelijke Alliantie tegen de Taliban.

De minister van buitenlandse zaken is eveneens een Tadzjiek, namelijk dr. Abdullah Abdullah. Hij is arts en heeft tijdens de roerige periode van 1992 tot 1996 ook de functie van minister van buitenlandse zaken bekleed.

Hiernaast zijn er meer dan twintig andere ministers, waaronder een flink aantal Pashtun.

Het is moeilijk in te schatten in hoeverre de overgangsregering invloed uit kan oefenen buiten de hoofdstad Kaboel. In diverse regio's van Afghanistan zijn nog steeds machtige krijgsheren actief en het lijkt er op dat zij het ter plekke voor het zeggen hebben en niet de regering-Karzai. Toch zal de overgangsregering voor het einde van dit jaar een nieuwe Grondwet moeten presenteren.

Belangrijke twistpunten mbt de inhoud van deze constitutie zijn de mate van centralisatie en de invloed van het islamitische geloof. Vervolgens zal de regering-Karzai in 2004 nationale verkiezingen moeten organiseren: een aardige uitdaging in een land met een slechte infrastructuur, machtige lokale (militie)leiders en zonder democratische traditie.

Tenslotte heeft men een flink aantal andere verantwoordelijkheden, zoals de opbouw van een nationale leger en de invoering van een nieuwe munteenheid. De internationale gemeenschap (IG) doet er dan ook alles aan om de overgangsregering te steunen. Zo is er onlangs met hulp van de VS en de VN een groot ontwapeningsprogramma gestart, waarbij alle milities in Afghanistan hun wapens in moeten leveren.

MILITAIRE SITUATIE

De militaire situatie in Afghanistan is jarenlang beheerst door de milities van krijgsheren en mujahedingroeperingen. In het akkoord van Bonn is echter vastgelegd dat alle gewapende groeperingen nu onder bevel van de overgangsregering staan. In plaats hiervan zal de regering een nieuw Afgaans nationaal leger (ANA – Afghan National Army) creëren. Alle eenheden die niet tot het ANA behoren, worden ontwapend. Het is de bedoeling dat deze krijgsmacht uiteindelijk over zo'n 70.000 militairen zal beschikken, die in acht regionale korpsen over het land verdeeld worden. Momenteel is naar schatting eenzelfde aantal militairen ingedeeld bij de korpsen van de Noordelijke Alliantie, het min of meer reguliere leger dat de Taliban verdreven heeft. Daarnaast zijn er misschien wel honderdduizenden gewapende strijders van de diverse mujahedingroepen. Het is voor de overgangsregering een flinke klus om al deze troepen te ontwapenen en een nieuwe, professionele krijgsmacht op te richten. Het is bovendien de bedoeling dat deze krijgsmacht een gemengde etnische samenstelling heeft.

OPLEIDING

Bij het opleiden van de militairen voor het ANA krijgt Afghanistan hulp van de VS en Frankrijk. Zij verzorgen per bataljon een basisopleiding van tien weken. Hierbij ligt de nadruk op het aanleren van basis militaire vaardigheden als exercitie, omgaan met moderne wapens, zorg voor hygiëne en optreden in groeps- en pelotonsverband. Tijdens deze opleiding worden uniformen en overige uitrustingsstukken verstrekt en wordt men bovendien in de gelegenheid gesteld te leren lezen en schrijven. De vijf bataljons (totaal ca. 1800 man) die tot nu toe de opleiding hebben afgerond, zijn allen onderbemand. Er is nog niet veel belangstelling voor het ANA omdat

Wapenles

men niet weet wat men er van moet verwachten. Bovendien betalen de krijgsheren naar verluidt een beter salaris dan de Afgaanse overheid (onlangs zijn de salarissen voor een ANA-soldaat verhoogd tot 70 dollar per maand).

Een ander probleem is het nog steeds heersende gebrek aan bewapening, munitie en andere faciliteiten. Veel mannen die wel opkomen haken dan ook al snel af tijdens de opleiding. Tenslotte zijn er nog de individuele verhalen van mannen die verwacht hadden een opleiding in Amerika te krijgen bij de Green Berets, en het Kalasjnikov schieten in de eigen achtertuin valt hun vies tegen...!

Wat materieel betreft is het ANA nog sterk afhankelijk van andere landen. Klein kaliber wapens en munitie wordt vooral door de VS geleverd: de nog in goede staat verkerende onderdelen van wapenvondsten die zij doen in het kader van operatie Enduring Freedom worden doorgesluist naar het ANA. Voor groter materieel is men afhankelijk van diverse andere landen.

Met name Rusland is bereid een flink aantal tanks, helikopters en andere wapensystemen te leveren.

KRIJGSHEREN

In de jaren tachtig streden diverse mujahedin (letterlijk: islamitische vrijheidsstrijder) groeperingen tegen de Russische overheersing. Sommige van deze groeperingen hebben later ook tegen de fundamentalistische Taliban gestreden. Hieruit zijn diverse krijgsheren voortgekomen, die tot op de dag van vandaag met hun eigen milities in Afghanistan actief zijn. In enkele gevallen worden zij hierbij gesteund door landen in de regio, o.a. door Rusland en Iran. Met name in de gebieden in het zuiden, noorden (rond Mazar-I-Sharif) en oosten (rond Khowst)

Excercities

van Afghanistan raken gewapende eenheden nog bijna dagelijks verwickeld in gevechten met elkaar en met de Amerikanen.

Daarnaast zijn er de laatste tijd berichten dat groepen fundamentalistische moslims vanuit Pakistan de Afghaanse grens oversteken en zich samentrekken in het oosten en zuidoosten van het land. Zij zouden acties willen ondernemen tegen de Amerikaanse aanwezigheid in Afghanistan.

Een aantal van de belangrijkste warlords zullen hieronder besproken worden.

GULBUDDIN HEKMATYAR

Hekmatyar is een Pashtun en leidt de fundamentalistisch-islamitische Hezb-e Islami beweging. Hij was één van de belangrijkste strijders tegen de Russische troepen in Afghanistan en zijn groepering werd naar verluidt in die strijd gesteund door Pakistaanse en Amerikaanse inlichtingendiensten.

Gulbuddin Hekmatyar

Nadat de Russen zich terug getrokken hadden, heeft Hekmatyar met diverse andere krijgsheren coalities gesloten. Dit resulteerde er in dat hij in 1996 zelfs korte tijd premier was, maar al snel werd deze regering afgezet door de Taliban. De laatste tijd verbleef Hekmatyar in het buitenland, maar hij heeft meermalen, bijvoorbeeld via pamfletten die ook in Kaboel verspreid zijn, duidelijk gemaakt dat hij geen westerse invloed in Afghanistan wil. Hij zou zelfs betrokken zijn bij het plannen van aanslagen tegen internationale troepen. Hekmatyar is dan ook één van de verdachten van de raketaanvallen op Camp Warehouse en wordt eveneens verdacht van het onderhouden van banden met Taliban / Al Qaeda. Hij wordt inmiddels door de VS beschouwd als een grote bedreiging voor de vrede en stabiliteit in Afghanistan.

RASHID DOSTUM

Dostum is een Oezbeek en leidt de Jombesh-e Melli Islami, die met name in het noorden van Afghanistan actief is. Dostum heeft in de jaren tachtig een militie van tienduizenden strijders aangevoerd en zou nu nog ongeveer 7000 man ter beschikking hebben. Aanvankelijk streed hij tegen de diverse mujahedin-groeperingen, maar toen deze aan de winnende kant kwamen te staan, sloot Dostum zich bij hen aan. Dit wisselen van zijde zou Dostum ook

Rashid Dostum

later nog meermalen toepassen. Hij heeft een meedogenloze reputatie: zo zou hij zijn eigen soldaten straffen door ze op gruwelijke wijze te doden. Daarnaast doken vorig jaar in de Amerikaanse pers berichten op dat hij een honderdtal Taliban had laten stikken in containers.

In 2001 sloot Dostum zich namelijk aan bij de Noordelijke Alliantie die de Taliban uiteindelijk verdreven heeft. Momenteel lijkt Dostum geen ambitie te hebben voor een rol in de nationale politiek; hij heeft gekozen voor een functie als speciaal gezant van de regering-Karzai in de noordelijke regio.

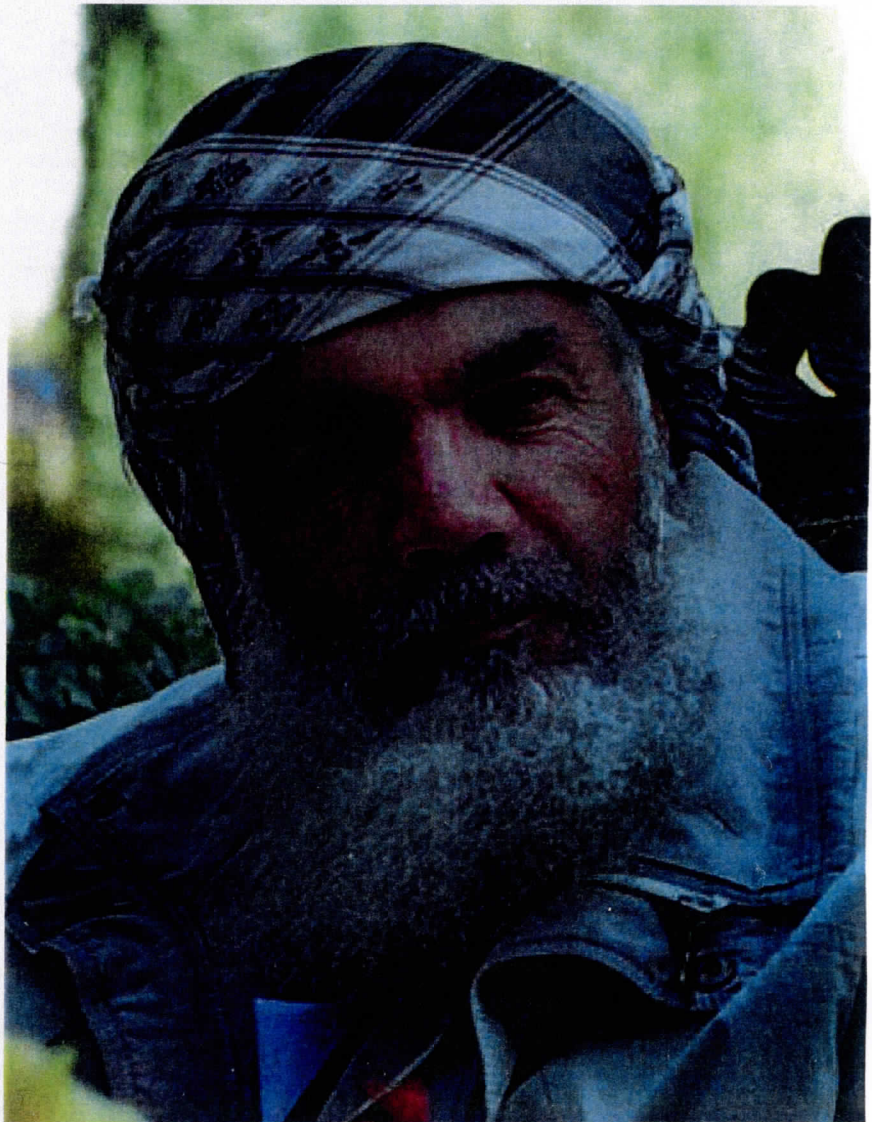
In het noorden komt het nog geregeld tot gevechten tussen troepen van Dostum en die van minder invloedrijke krijgsheren.

ISMAEL KHAN

Ismael Khan is een shi-itische Tadzjiek en heeft zijn "koninkrijkje" rond de westelijke stad Herat (hij is tevens gouverneur van de provincie Herat). Hij beschikt over een militie van naar schatting zo'n 15.000 man. Eind jaren tachtig lukte het Ismael Khan om Herat te bevrijden van de Russen en dat heeft hem populair gemaakt onder de bevolking. Hij wist ook lange tijd tegenstand te bieden aan de Taliban. Hij heeft zich uiteindelijk aangesloten bij de Noordelijke Alliantie, maar heeft tijdens de gevechten slechts een geringe rol gespeeld. Ismael Khan heeft het gezag van de regering-Karzai erkend en lijkt voorlopig tevreden met de machtspositie die hij in het westen bekleedt.

FAHIM KHAN

Fahim Khan is zoals gezegd de huidige minister van Defensie. Hij is een zeer machtige Tadzjiek en afkomstig uit de Panshirvallei ten noordoosten van Kaboel. In deze vallei zou zich tot op de dag van vandaag zijn eigen militie van

Ismael Khan

meer dan 10.000 strijders bevinden. In de jaren negentig is hij vier jaar lang bevelhebber geweest van de verenigde mujahedin-eenheden in Kaboel. Daarna werd hij de plaatsvervanger van Massoud, de leider van de Noordelijke Alliantie. Na de moord op Massoud in september 2001 werd Fahim zijn opvolger. Vanaf dat moment heeft hij op alle belangrijke posten in de Alliantie zijn eigen generaals benoemd, zodat hij de facto opperbevelhebber is van vrijwel alle gewapende eenheden in Afghanistan. Om dit te bevestigen heeft Fahim zichzelf in april 2002 bevorderd tot maarschalk. Als minister wordt hij ervan beschuldigd dat hij onvoldoende steun levert aan het nieuwe ANA en dat hij aan hem loyale (Tadzjiekse) commandanten bevoordeeld. Fahim Khan wordt nu gezien als de grootste rivaal van president Karzai.

KARIM KHALILI

Khalili is de enige Hazara die een belangrijke positie als krijgshoofd heeft. Hij is de leider van de shi-itische Hezbe-Wahdat wordt door Iran (eveneens shi-itisch) gesteund. Khalili heerst in

Centraal-Afghanistan, met name de provincie Bamiyan. Hij heeft met zo'n 10.000 mannen meegestreden met de Noordelijke Alliantie en is momenteel één van de vice-presidenten van het land. Als vertegenwoordiger van de kleinste en meest onderdrukte bevolkingsgroep is hij een groot voorstander van de aanwezigheid van ISAF.

ABDUL RASUL SAYYAF

Sayyaf leidt de radicale Ittehad-e-Islami en is een Pashtun. Vanwege zijn

Abdul Rasul Sayyaf

fundamentalistisch-islamitische ideeën heeft hij in de jaren zeventig ruim vijf jaar in de gevangenis gezeten. Later sloot hij zich aan bij de Noordelijke

alliantie. Qua gedachtegoed staat Sayyaf dichtbij Hekmatyar en hij is dan ook verklaard tegenstander van de regering-Karzai en de aanwezigheid van buitenlandse troepen in Afghanistan. Er is verder weinig bekend over de huidige activiteiten van Sayyaf.

VLUCHTELINGEN

Sinds de inval van de Sovjetunie in 1979 zijn zo'n vier tot vijf miljoen mensen Afghanistan ontvlucht.

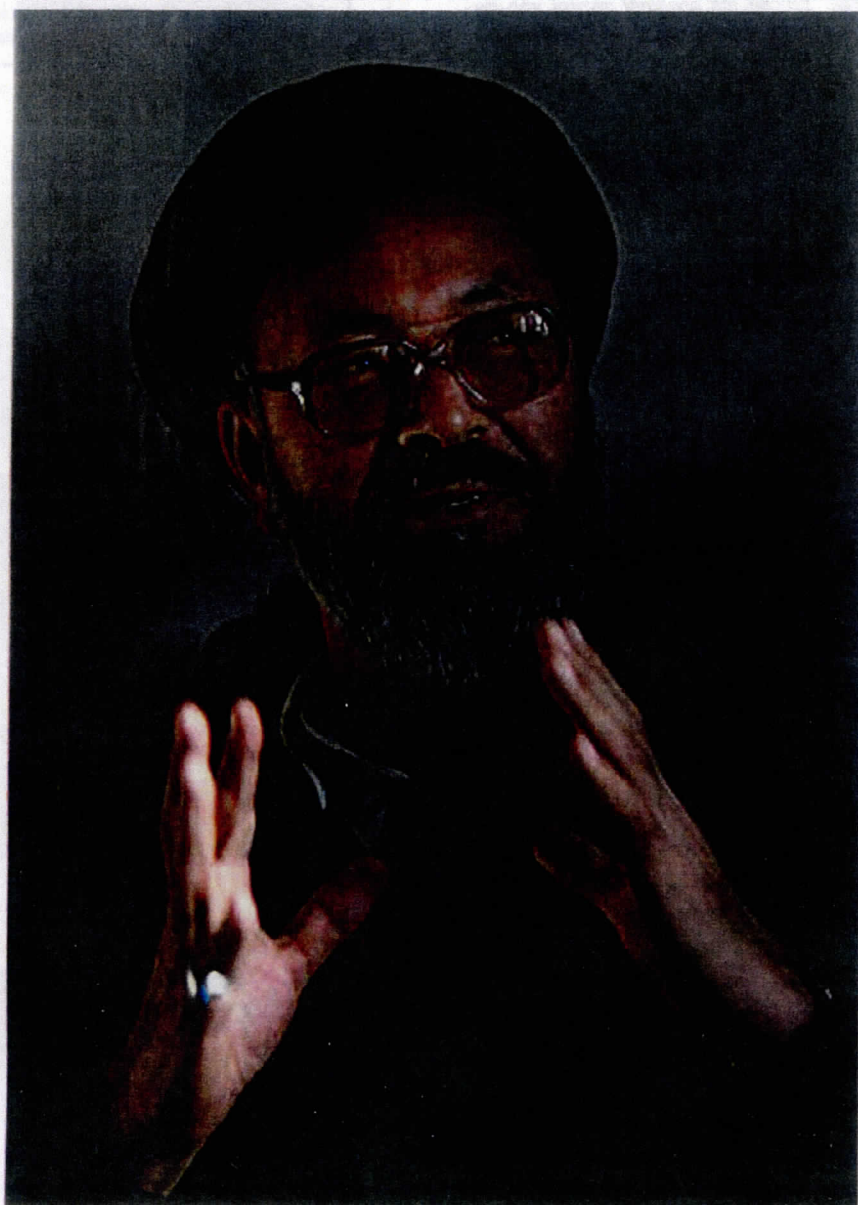
Vluchtelingenkamp

De meesten vertrokken naar de buurlanden Pakistan en Iran, waar aan de grenzen met Afghanistan veel vluchtelingenkampen opgezet waren. Sinds de Taliban verdreven zijn en de regering-Karzai aan de macht is, zijn er steeds meer Afghansen teruggekeerd (inmiddels meer dan twee miljoen!). In oktober 2002 is er een akkoord gesloten tussen Pakistan en Afghanistan.

De 1,8 miljoen Afghaanse vluchtelingen die nu nog in Pakistan verblijven, krijgen de komende drie jaar de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren. Na deze periode moeten zij verplicht vertrekken. Als vluchtelingen terugkeren krijgen zij bij het passeren van de grens een overlevingspakket en wat geld van de UNHCR (de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties), maar voor de rest dienen zij zelf te zorgen. Er is voor deze mensen echter nauwelijks huisvesting beschikbaar: bij terugkomst in hun oorspronkelijke woonplaatsen blijkt vaak dat hun huizen kapot zijn of bewoond worden door anderen. Deze winter speelde ook een gebrek aan voedsel en water. Voor aanvang van de winter verwachtte het World Food Programme van de VN zelfs dat 4 miljoen Afghansen (met name op het platteland) ondervoed zouden raken. Door het gebrek aan huisvesting komen er steeds meer vluchtelingenkampen rondom de steden en ook in de omgeving van Kaboel is dit het geval. In deze vluchtelingenkampen zijn reeds tientallen kinderen omgekomen van de kou. Inmiddels zijn er zelfs geruchten dat door de schrijnende situatie die de teruggekeerde vluchtelingen aantreffen, zij opnieuw de wijk nemen naar omliggende landen.

Een complicerende factor is het feit dat een aantal hulporganisaties overweegt om zich terug te trekken uit Afghanistan. Reden hiervoor is de verslechterde veiligheidssituatie.

Zo werd eind januari nog een VN demining-team in het westen van het land onder bedreiging van vuurwapens

Karim Khalili

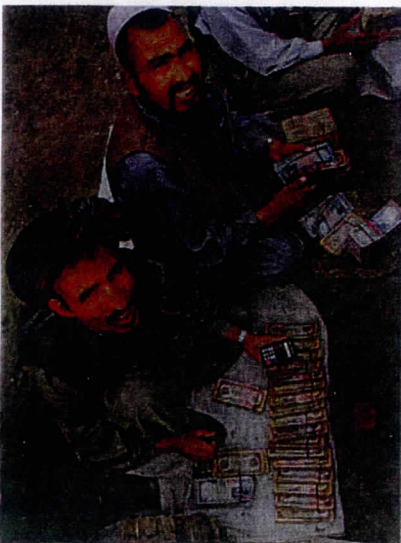
Vluchtelingen

berooft en in elkaar geslagen. Diezelfde dag werden ten zuiden van Kaboel twee medewerkers van het reeds genoemde World Food Programme gedurende vier uur ontvoerd, waarna hun voertuigen gestolen bleken te zijn.

ECONOMIE

Na tientallen jaren oorlog voeren verkeerde de economie van Afghanistan natuurlijk in het slop. Na het akkoord van Bonn in december 2001 was alle hoop dan ook gevestigd op internationale hulp. Tijdens een donorconferentie in januari 2002 zegde de IG inderdaad ongeveer 4,5 miljard dollar toe voor de wederopbouw van Afghanistan. Tot nu toe is nog niet eens de helft van dit bedrag ontvangen, zodat deze opbouw sterk vertraagd is. Een aantal landen in de regio (o.a. Iran en India) hebben eind 2002 extra hulp toegezegd, en ook de Verenigde Staten stelden voor de komende 4 jaar meer dan drie miljard dollar beschikbaar.

In december 2002 is opnieuw een internationale conferentie in Bonn georganiseerd. Men heeft hier met name

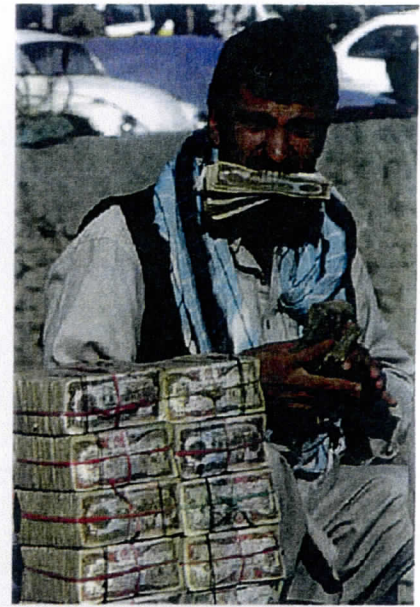

gesproken over de institutionele hervormingen die in Afghanistan nodig zijn, maar ook hier werden weer nieuwe steungelden toegezegd door verschillende landen. Het is te hopen dat men deze keer wel over de brug komt, want Afghanistan heeft ook nog eens te kampen met enorme inflatie. Om dit tegen te gaan, is er de afgelopen periode een nieuwe Afghaanse munteenheid ingevoerd.

Er zijn al jaren onderhandelingen gaande over de aanleg van een gaspijpleiding door Afghanistan. Deze zou het gas uit Turkmeense velden naar Pakistan moeten transporteren. Afghanistan zou hiermee honderden miljoenen dollar per jaar aan transitkosten kunnen verwerven en het project levert naar schatting zo'n 12.000 banen op. Mede door de voortdurende gevechten rond Mazar-I Sharif is er echter nooit een definitief akkoord bereikt.

In mei 2002 zijn de onderhandelingen nieuw leven in geblazen en dit resulteerde in het tekenen van een akkoord tussen Afghanistan, Pakistan en Turkmenistan.

Deze landen hebben de intentie een consortium op te richten dat de pijplei-

ding moet bouwen en exploiteren. Een groot probleem blijft echter het vinden van investeerders voor dit project. Ook met andere buurlanden tracht Afghanistan economische betrekkingen aan te knopen.

Butcherstreet

Slagerij op straat

Zo is er bijvoorbeeld in januari een akkoord gesloten met India en Iran om een nieuwe "Zijderoute" te ontwikkelen. Een flink aantal wegen zullen hersteld worden om de handel tussen de landen in de regio (o.a. de voormalige Sovjet-republieken in Centraal-Azië) te bevorderen.

DRUGSINKOMSTEN

Ondanks de problemen in de nationale economie slagen veel lokale machthebbers er in om op illegale wijze geld te verdienen met de handel in drugs. De laatste jaren van het Taliban-bewind was opiumteelt verboden en de productie daalde sterk. Na het verdrijven van de Taliban hebben veel boeren hun oude, lucratieve gewoonte echter weer opgepakt. Bij de oogst in oktober en november 2002 bleek Afghanistan weer de grootste opiumproducent ter wereld met zo'n 1 miljard dollar opbrengst. Deze drugs worden via de omliggende landen naar het westen gesmokkeld. Een bijkomend probleem is het feit dat

de graanteelt en dus de voedselvoorziening op een laag pitje komen te staan. Het verbouwen van papavers is immers veel lucratiever! De regering-Karzai heeft opiumteelt dan ook opnieuw verboden, maar veel boeren hadden vorig jaar al papavers ingezaaid.

Zelfs kinderen helpen bij de teelt

Boeren krijgen nu 350 dollar van de overheid indien zij overgaan op de teelt van graan en vanaf volgend jaar zullen opiumproducenten echt hard worden

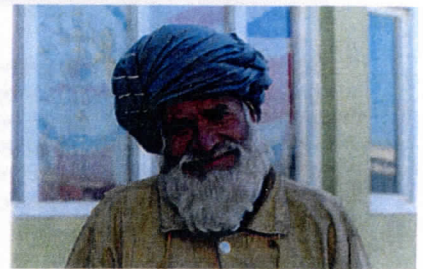

Afghaanse boer op een papaverveld

aangepakt. Het is echter de vraag in hoeverre dit anti-drugsbeleid van de overheid zal slagen.

TOT SLOT

Al met al blijken er nog vele problemen te spelen in Afghanistan. Een land dat jarenlang gekenmerkt is door buitenlandse overheersing, fundamentalistische moslims en interne verdeeldheid kan niet van de ene dag op de andere in een modelstaat veranderen. Tegenstanders van de regering-Karzai en van de aanwezigheid van buitenlandse troepen zullen, zeker met de verkiezingen in het vooruitzicht, nog regelmatig van zich laten horen. Het is te hopen dat het land zich toch in positieve richting zal ontwikkelen en dat ISAF hier een steentje aan kan bijdragen.

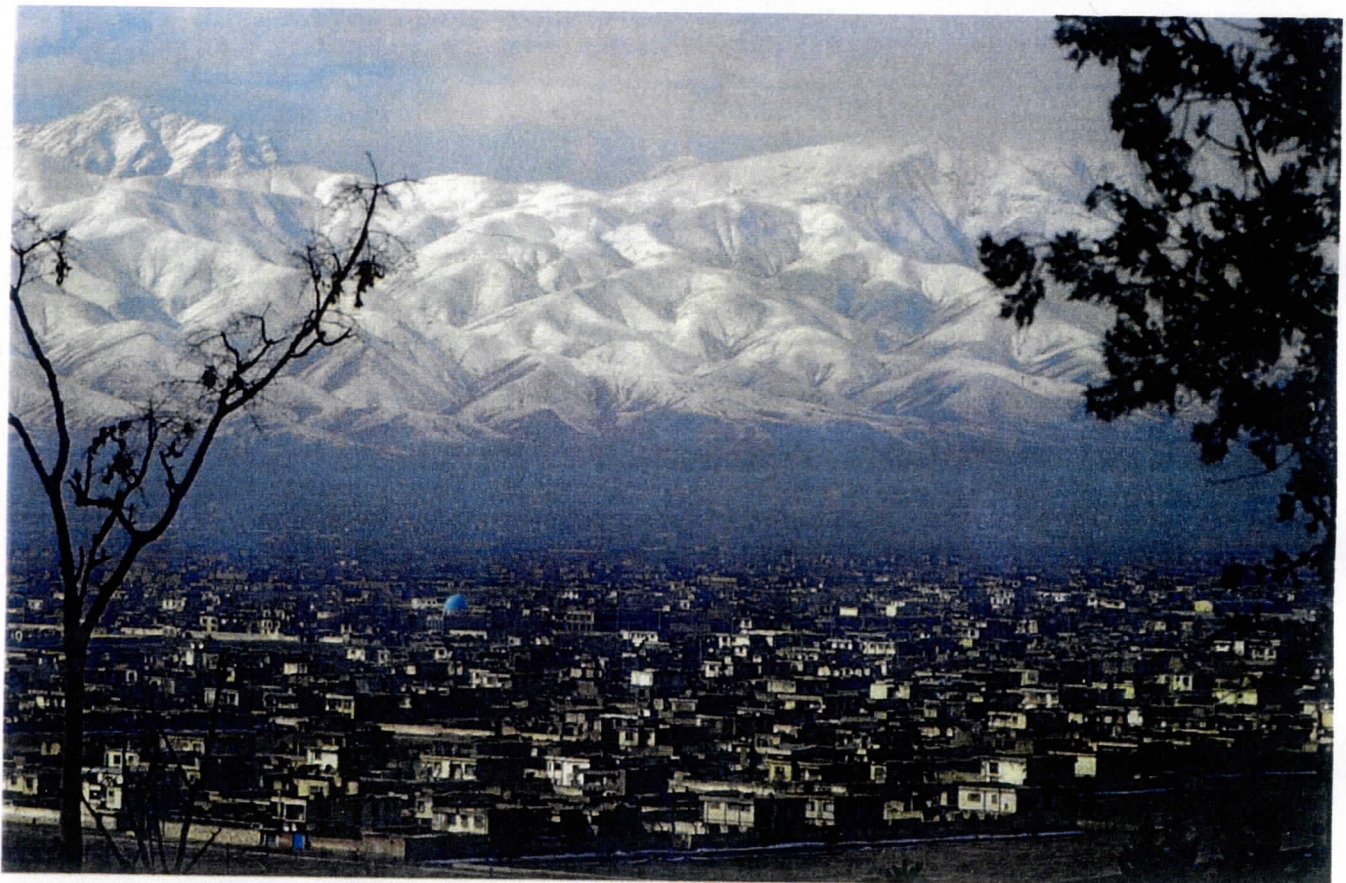

Duitse patrouille per Wiesel

Antonov

Afghaans landschap